

МАЛО НАРОДИТИСЯ УКРАЇНЦЕМ – ТРЕБА НИМ СТАТИ

Чи багато ви знаєте письменників, які б успішно працювали і в ліриці, і в епосі, і в драмі? Олександр Кердіваренко – один із небагатьох, чие журналістське перо дружить із Музами, народжуючи оповідання, повісті, детективи, гумор, публіцистику, пародії, п'єси, різнопланову лірику, а ще – літературну критику, рецензії тощо. За щедрою багатогранністю таланту стоять працелюбність, небайдужа спостережливість, аналіз мислителя і доброзичливість українця, який вбачає свою місію в тому, аби зробити світ людей добрішим і чистішим. І Любов є засобом для досягнення цієї шляхетної мети. Отже, «Любов'ю і в ім'я Любові» живе і творить на порозі свого 75-ліття заслужений журналіст України, член Національної спілки письменників України, лауреат літературної премії імені Євгена Маланюка. Та перш за все – Людина, яка зробила себе сама.

А творить Олександр Федорович Кердіваренко плідно й потужно. Свідченням тому – нова книга з промовистою назвою «Самі собі в своїй господі», яка побачила світ цього року у видавництві «Степ». Особливість книги – органічне поєднання особистого й суспільного, журналістських замальовок і нотаток читача, синтез конкретики деталі з глибоким узагальненням причин і наслідків. Побачене, почуте, пережите працює на розкриття головної теми: чому ми, українці, досі не стали господарями на своїй землі, у власній господі. Книга густо заселена героями репортажів і звичайнісінькими пасажирами маршруток, друзями і незнайомцями, одностудентами й ріднею, колегами й сусідами по дачі – словом, електоратом і тими, хто посідає владні крісла. Такий от зліпок сучасного суспільства з його проблемами і прагненнями, сподіваннями і розчаруваннями.

Цю книгу не можна осилити за два-три вечори – її треба прожити, аби зерна мудрості та любові проросли в душі читача, аби з болю вирости й зміцніли – попри все! – любов і бажання доскіпатися до кореня наших проблем: чому замулюються джерела нашої духовності й кому це вигідно, в чому причина наших нещасть, чому Людина не звучить сьогодні гордо, чому багато реформ робляться на зло українцям (відчуження мови від її носія, відчуження влади від народу, відчуження працівника від результатів своєї праці). Чому медицина заробляє гроші на здоров'ї?.. Чому... – та чи можливо перелічити їх усі? Для автора відповідь очевидна і проста: немає любові – немає добра. Без любові навіть голубина душа вироджується в драконову. Автор ділиться з читачем влучними рядками своїх колег по перу, зокрема Миколи Руденка з притчі «Голуб і дракон», яка завершується словами:

Драконами ставали голуби,

Як тільки опинялися на троні.

«Сила людини – в її любові», – переконаний О. Кердіваренко. Любов тримає куполи родинних небес і веж державності. Чесне письменницьке перо застерігає: продавши душу задля матеріальної користі, людина вироджується, перетворюючись на людинозвіра, а ним уже керують інші поняття, «безплідні на добро».

Людина, по-батьківськи щедра на добро, заряджає своєю любов'ю все, чого вона торкнеться думкою, словом, вчинком, – рідного лану чи натхненного рядка, «нічийного» під'їзду чи чужого болю... Скількома прикладами небайдужого ставлення до роботи як творчості рясніє книга! Доля щедро обдарувала автора знайомством і дружбою з тими, хто став творцем на своєму місці, навів лад у власній господі. Та цього не досить, бо ми несемо відповідальність перед Богом і майбутніми поколіннями, що залишимо їм у спадок: плодоносний сад чи хирляве деревце рідної мови; загиджені під'їзди чи місце, куди немов крила несуть після роботи; країну, з якої молодь втікає за кордон, чи Батьківщину, де депутати люблять електорат не лише перед виборами і пам'ятають, що це вони, обранці, – слуги народу, а не навпаки.

Гортаю сторінки книги нашого земляка і ловлю себе на думці: від того, на що перетворюється наше суспільство, від власної нездатності кожного протистояти вселенському селю злочинності можна збожеволіти (про це – в «Записках українського самашедшого» Ліни Костенко), якщо не прислухатись до виваженого слова, що звучить в унісон Шевченковому: ми маємо стати господарями у власній країні. Бо Україна – наша мати, і ніхто її не любитиме так, як ми, і ніхто не навчить цього, якщо не розбудимо власне СУМЛІННЯ і не дамо волю ЛЮБОВІ.

Антоніна ЦАРУК, член НСПУ.